

Eric Zemmour

Autor: Guillaume Durocher

Celá Francie mluví o možné kandidatuře pravicového mediálního komentátora Érica Zemmoura v prezidentských volbách v dubnu příštího roku. Průzkumy mu už nyní **přisuzují** dvojcifernou podporu voličů a reálnou šanci překonat Marine Le Penovou i kandidáta konzervativců hlavního proudu, a tím si zajistit souboj proti úřadujícímu prezidentovi Emmanuelu Macronovi ve druhém kole.

Zemmour by podle těchto průzkumů v takovém případě získal asi 45 % hlasů. To sice na vítězství zjevně nestačí, ale s podobným předstihem se skoro totožné podpoře těšily i Brexit a Donald Trump před svými triumfy v roce 2016.

Kdo ale Éric Zemmour vůbec je? Ve Francii patří mezi známé mediální postavy dlouhá léta. Přirovnal bych ho k [americkému konzervativnímu komentátorovi] Tuckeru Carlsonovi: v podstatě jediný hlas v televizních zpravodajských médiích, které efektivně, byť povětšinou nepřímě, hájí zájmy etnického jádra země.

O Zemmourově mediálním působení jsem **psal už před několika lety**. Zde postačí jen říct, že se mu povedlo vykolíkovat si lukrativní pozici nejprominentnějšího nacionalistického/konzervativního hlasu ve francouzské mediální sféře. Díky tomu se stal značně polarizující, ovšem vysoce populární postavou, neboť mezi diváky panuje značná – a neukojená – poptávka po vlastenecké rétorice. Novináři ji pochopitelně skoro bez výjimek ignorují, jelikož jsou snad ještě víc než zbytek Západu **strukturálně zaujatí** ve prospěch levicově liberálních pozic.

Čas od času se někdo žurnalistického hlavního proudu pozapomene a řekne nahlas to, co by si měl raději nechat pro sebe. Jistý **novinář z televizní stanice France Info se tak nechal slyšet**, že Zemmour „k nám má vstup zakázán“. Zástupci kanálu pak toto vyjádření dementovali s tím, že Zemmoura by pozvali jedině v případě, že by se stal oficiálním kandidátem.

Zemmourova kariéra: *Enfant terrible* pravicových médií

Zemmour si úspěšně udělal jméno na pravém okraji ideového spektra mediálního systému. Dlouhá léta pracoval pro konzervativní deník *Le Figaro* a pronikl i do televizních talk show, kde na sebe upozornil sžíravou kritikou feminismu i profesionálního „antirasistického“ aktivismu. Čas od času musel z některého média odejít, kdy zašel „příliš daleko“. Kritizované

„antirasistické“ nátlakové skupiny ho také pohnaly před soudy, kde mu sice v zásadě dali za pravdu, přesto byl však dvakrát shledán vinným z „podněcování rasové nenávisti“. Nakonec však Zemmourovi tyto tahanice příliš neuškodily: udržel si místo v klíčovém segmentu francouzské mediální scény, odkud může i nadále oslovovat své obecenstvo.

Formálně Zemmour stále není kandidátem v prezidentských volbách. V průběhu letoška ale značně „přiložil pod kotlem“, když založil politickou stranu, sestavil tým a shromáždil prostředky. V září francouzský televizní regulační orgán, Vrchní rada pro audiovizuální vysílání, nařídila, aby byla Zemmourova televizní vystoupení omezena na čas alokovaný prezidentským kandidátům. Jedná se o důležitý krok, protože Zemmour předtím měl volný ring v talk show na rebelské stanici CNews, již si pravidelně pouštělo až 800 000 diváků.

Zemmourovy ideje: Hájení francouzských zájmů - včetně původních Francouzů

Pro lepší pochopení Zemmourova politického myšlení je asi nejlépe začít (rozumíte-li anglicky) **nedávným rozhovorem** pro maďarský think-tank při příležitosti 4. demografického summitu premiéra Orbána. (Tato akce je svým důrazem na odpor k imigraci a podporu evropských rodin a porodnosti sama o sobě vcelku pozoruhodná, zúčastnili se jí mj. český, srbský a slovinský premiér.)

V rozhovoru Zemmour výslovně odkazuje na francouzskou bělošskou identitu trefným citátem generála de Gaullea, podle něhož jsou Francouzi „evropský národ bílé rasy, řecké a latinské kultury a křesťanského náboženství“. Se slavným prezidentem se Zemmour shoduje i v tom, že jakkoliv se někteří neběloši a muslimové mohou stát francouzskými občany, jakmile přestanou tyto skupiny být pouhou „nepočetnou menšinou“, národ jako celek ztratí svou identitu. Jen málokdo ve francouzském mediální prostoru tak otevřeně jako on kritizuje negativní průvodní jevy afro-islámské imigrace a její následky jako zločinnost, zneužívání sociálního systému a každodenní islamizace.

(Zájemcům o podrobnější rozbor Zemmourových postojů mohu doporučit i vlastní recenzi jeho nejrozsáhlejšího díla: **Le Suicide français**, důkladné analýzy postupného rozkladu francouzského národa v průběhu uplynulého půlstoletí. Kniha se prodala na 300 000 výtisků.)

Pro Zemmourovu politiku Francie představuje alfu i omegu. Zamiloval se do země, která udělila Židům občanství už za francouzské revoluce, a tak umožnil jeho lidu vzkvétat, i do velkoleposti, po níž Francie sahala pod svými velkými vůdci jako Napoleon Bonaparte a Charles de Gaulle.

Zemmourova kritika z řad disentu: slouží jako nástroj globalistické oligarchii?

Zemmour pochopitelně má i četné kritiky, krom jiného také mezi vlasteneckým disentem. Jedním z nejprominentnějších je **Alain Soral**, který pokládá otázky, jež se přímo vnučují: Proč je Zemmourovi „dovoleno“ říkat nahlas v médiích to, co říká? Jean-Marie Le Pen svého času za podobná vyjádření těžce platil a žádné výsadní výjimky jako Zemmourovi se mu nedostávalo. Dostává se snad Zemmourovi takovéto volnosti, protože – vědomky či nikoliv –

slouží zájmům globální oligarchie, která by ráda viděla Francii oslabenou, ochromenou a krvácející z mnoha vnitřního konfliktu, tj. etnonáboženské občanské války, již Zemmour v podstatě prosazuje?

Osobně mě však tato soralovská kritika příliš nepřesvědčuje, jelikož nebere v potaz různé frakce uvnitř francouzské i globální oligarchie. Vždyť Donald Trump mohl dojít až do Bílého domu právě díky využití těchto zlomových linií. Vládl s oporou ultrasionistického křídla, jemuž zajistil řadu vstřícných kroků směrem k Izraeli. Na Ameriku pak zbyly spíše jen drobtý v podobě výrazného omezení nelegální imigrace i dovozu uprchlíků.

Zemmour v podobně nelítostném francouzském prostředí přežívá i díky podpoře původně židovského (není mi známo, do jaké míry se časem smísili s góji) klanu Dassaultů, majitelů listu *Figaro* nebo segmentu francouzského zbrojního průmyslu a Vincenta Bollorého, francouzského miliardáře, průmyslníka a vlastníka CNews. Nelze s jistotou říci, zda je motivací jejich podpory pravicové přesvědčení, nebo hlad po sledovanosti/čtenosti.

Zemmourovu rétoriku skutečně lze číst do jisté míry ambivalentně. Někdy mluví o „asimilaci“ cizinců do francouzského národa, jako v případě nedávno nadhozené myšlenky povinného pojmenovávání narozených dětí tradičními francouzskými jmény. Jindy naopak hovoří o bělošské identitě Francie a možné občanské válce mezi původním obyvatelstvem a muslimy.

Asimilace se v zemi, kde se **pětina dětí rodí muslimkám** a celá třetina neevropským matkám, jeví jako nepřilíš použitelný plán. Nepředpokládám ale, že by ve Francii – alespoň v horizontu 10-15 let – vypukla „rasová občanská válka“. A kdyby snad přece jen ano, za tohoto stavu by v ní Evropané snadno triumfovali.

Zemmourova židovská identita: z rozumu profrancouzská?

Zemmour svou židovskou identitu nijak neskrývá, jeho **gargamelovský fenotyp** by mu ostatně něco takového sotva dovoloval. Pravidelně navštěvuje konzervativní synagogu, což mu nejspíš poskytuje jistou porci subkulturní a sociální autonomie k překračování tabu pařížského politicko-mediálního milieu. Nepřidal se ale k neokonzervativním zastáncům francouzské účasti v nekonečných válkách proti islámskému světu v izraelském zájmu. Izrael Zemmour zmiňuje jen vzácně ve svých textech, nikoliv v televizním vysílání (pokud vím), kritizuje však francouzskou židovskou lobby CRIF coby „stát ve státě“.

Zemmour nepochybně má dobré důvody být profrancouzským Židem. Jeho předky byli sefardští Židé z Alžírsko, kterým se dostalo požehnání francouzského občanství **Crémieuxovým dekretem** z roku 1870 (o jehož přijetí se v čase zmatku prusko-francouzské války zasadil francouzský Žid). Tím se alžírskému Židovstvu, předtím podřízenému místním muslimům, otevřely ohromné příležitosti.

Jeho rodiče ze země odešli během arabské války za nezávislost v 50. letech, když jim neomylně došlo, že zde přestali být vítaní. V roce 1962 uprchlo z Alžírsko na milion evropských osadníků a většina tamních Židů, protože dobře věděli, jaký osud by jim Arabové

připravili, kdyby tak neučinili (heslo té doby se neslo v duchu „kufr nebo rakev“).

Zemmour se narodil na pařížském předměstí Seine-Saint-Denis, kde spočívají ostatky **francouzských panovníků**, dnes se ovšem stalo nejvýrazněji afro-islámským departmentem celé Francie. Francouzští i židovští obyvatelé zde musejí čelit vzdouvajícímu se přílivu afro-islámského způsobu života i násilné zločinnosti. Šikana židovských dětí černochoy i muslimy je prý skoro pravidlem.

Zemmourův francouzský nacionalismus by tak mohl být motivován velmi racionální etnickou kalkulací: v rozporu s protifrancouzskou propagandou Bernarda-Henri Lévyho a spol. se moderní Francie ke svým Židům objektivně chovala velmi dobře. „Šťastný jako Bůh ve Francii“, praví ostatně tradiční židovské rčení. Francouzi se k Židům bezpochyby chovají snášenlivěji než černoši a zejména muslimové. Co bude s Židy ve většinově nebělošské Francii? Muslimské teroristické útoky se v posledních deseti letech staly běžnou věcí, a nožem, výbušninami nebo vozidly vrahů byly zabity stovky lidí.

Zemmour může zvítězit...

Těžko říci, zda je Zemmourova kampaň míněna vážně, nebo jde o další z nekonečné řady konzervativně/populistických podvodně-obohacovacích operací. Zemmour skutečně načasoval svou krypto-kampaň současně s vydáním své nejnovější knihy *La France n'a pas dit son dernier mot* (Francie ještě neřekla své poslední slovo), přepisem jeho rozhovorů s francouzskými novináři i politiky od roku 2006 po současnost.

Troufnu si ovšem prohlásit, že jeho vítězství rozhodně není něčím nemožným. Nebyl by první podceňovanou celebritou, která přetavila svou mediální slávu v politický úspěch: Beppe Grillo v Itálii, Donald Trump nebo ukrajinský prezident **Volodymyr Zelenskyj**.

Komentátor systémového *Le Monde* **dosti chabě argumentoval**, že Zemmour nemůže zopakovat Trumpův úspěch, jelikož nedokáže přemoci konzervativní stranu (*Les Républicains*) s její celostátní infrastrukturou. Jeví je to ovšem spíše jako usilovná snaha dodat si odvahy v zemi, jejíž úřadující prezident Macron vystoupal do funkce bez podpory zavedené strany. Místo toho si založil svou vlastní, do níž „lovil“ politiky z pravého i levého středu. Zemmour by ho mohl napodobit s politiky konzervativní a nacionalistické pravice.

Jistě, existuje také reálná šance, že v důsledku přeplněnosti pravé části spektra kandidáty (Zemmour, Marine Le Penová a konzervativci) žádný z nich neprojde ani do druhého kola. Dosavadní průzkumy ovšem ukazují spíše na postup pravicového kandidáta. Mnohem pravděpodobnější by to ovšem bylo, kdyby se krajní levice, socialisté a zelení shodli na společném kandidátu, což se ovšem při galaktickém egocentrismu nejeví příliš pravděpodobně.

Politico Europe, realističtější než *Le Monde*, naopak o Zemmourovi říká, že „v zápase proti svým protivníkům i médiím vyhrává“. Autor **dodává**, že Zemmour „vyplňuje mnohem větší část hlavního vysílacího času i titulních stránek než jeho rivalové“. Socialistický politolog pro

Politico řekl: „Médiím uštědřil mat stejně umně jako Trump. Zemmour je v roztržitěném mediálním prostoru ohromně známý a vyčnívá z pole, protože dnes drží výhodu ten, kdo pronese tu největší nehoráznost.“

...ale dokáže také vládnout?

Mnohem skeptičtější bych ovšem byl k jeho schopnostem v úřadě. Ostatně k tomu být dobrým „trollem“ na televizní obrazovce je třeba úplně jiných dovedností než při vládnutí velké zemi, jak ke své nelibosti zjistil i Trump. Najdou se ale i důvody k optimismu, mj. mnohem výraznější koncentrace politické i mediální moci v evropských zemích ve srovnání s Amerikou.

Vlastenecký program Viktora Orbána v Maďarsku byl prosazen bez zásadnějších překážek. Italský Matteo Salvini dosahoval závratné úrovně popularity, když coby ministr vnitra zastavit příliv ilegálních imigrantů do jihoitalských přístavů. Jeho počiny byly zmařeny jedině díky společnému postupu „populistického“ Hnutí pěti hvězd a italského establishmentu. (Přestože komplexní zákruty italské politiky dalece přesahují rámec tohoto článku, doporučuji čtenářům neztrácet Itálii ze zřetele – jeví se velmi pravděpodobně, že se zde kyvadlo vrátí zpět. Příští parlamentní volby jsou plánovány na rok 2023.)

Momentálně můžeme s jistotou říci aspoň to, že díky Zemmourově „krypto-kampani“ pronikly tabuizované vlastenecké a profrancouzské memy tak hluboko do politického diskurzu země, jako snad nikdy od dob největší slávy Jean-Marie Le Pena. Vývoj Zemmourovy dráhy i kampaně se nápadně podobá té Trumpově. Marine Le Penová si pečlivě upevňovala svou pozici v politické konstelaci francouzské scény omezováním „excesů“ a prací na stravitelnosti své politiky pro média hlavního proudu. Zemmour se naopak etabloval a vylétl jako supernova neustálým posouváním hranic přípustného a možného způsobem, jemuž nemohla ostatní média konkurovat – jen dále posilovala jeho pozici odsudky a snahou Zemmoura umlčovat.

Rozbor Guillaume Durocher **The Zemmour Phenomenon Can ‘France’s Tucker Carlson’ Retake France for Patriots?** vyšel na stránkách Unz Review 12. října 2021.